

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 12/2025
22.01.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Слободана Велисављевића и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Врховног суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела крађа из члана 203. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Ахмета Хоџића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици К.539/24 од 09.10.2024. године и Вишег суда у Суботици Кж1 137/24 од 26.11.2024. године, у седници већа одржаној дана 22.01.2025. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Ахмета Хоџића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици К.539/24 од 09.10.2024. године и Вишег суда у Суботици Кж1 137/24 од 26.11.2024. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици К.539/24 од 09.10.2024. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела крађа из члана 203. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од једне године и осам месеци у коју казну му је урачунато време проведено у притвору. Окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка а оштећени је са својим имовинскоправним захтевом упућен на парницу.

Пресудом Вишег суда у Суботици Кж1 137/24 од 26.11.2024. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног а пресуда Основног суда у Суботици К.539/24 од 09.10.2024. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Ахмет Хоџић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, али из образложења захтева произилази да га подноси због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, те

због повреде члана 34. став 4. Устава Републике Србије и члана 4. Протокола уз Европску конвенцију о заштити људских права и основних слобода, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, укине другостепену пресуду и врати је на поновно одлучивање или преиначи и одбије оптужбу или окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, док у осталом делу нема прописан садржај.

Бранилац окривљеног у образложењу захтева указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП наводећи да је пресудом Прекршајног суда Суботица ПР 4684/2024 од 07.08.2024. године окривљени правноснажно осуђен за истоветни животни догађај који се десио дана 07.08.2024. године у Суботици.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП је прописано да битна повреда одредаба кривичног поступка постоји ако је наступила застарелост кривичног гоњења или је гоњење искључено услед амнестије или помиловања или је ствар већ правноснажно пресуђена или постоје друге околности које трајно искључују кривично гоњење.

Устав Републике Србије у члану 34. став 4. гарантује правну сигурност у казненом праву одредбом да нико не може бити гођен ни кажњен за кривично дело за које је правноснажном пресудом ослобођен или осуђен или за које је оптужба правноснажно одбијена или поступак правноснажно обустављен, а којим забранама подлеже и вођење поступка за неко друго кажњиво дело. Наведени принцип садржан је и у одредби члана 4. став 1. ЗКП којом је прописано да нико не може бити гођен за кривично дело за које је одлуком суда правноснажно ослобођен или осуђен или за које је оптужба правноснажно одбијена или је поступак правноснажно обустављен.

Одредбом члана 4. став 1. Протокола број 7 уз Европску конвенцију о заштити људских права и основних слобода прописано је да се никоме не сме поново судити, нити се може поново казнити у кривичном поступку у надлежности исте државе за дело због кога је већ био правноснажно ослобођен или осуђен у складу са законом и кривичним поступком те државе.

Из наведених одредби јасно произилази да је забрањено кривично гоњење или суђење за кажњиво дело, уколико оно произилази из истих чињеница или чињеница које су у битном исте, а које су предмет дела које је већ правноснажно пресуђено.

Уважавајући судску праксу Европског суда за људска права, Уставни суд Републике Србије је поставио критеријуме на основу којих се врши оцена да ли вођење поступка против окривљеног због дела које произилази из истог животног догађаја представља повреду начела *ne bis in idem*, а ти критеријуми су: 1. да ли су оба поступка која су вођена против окривљеног вођена за дело које по својој природи представља кажњиво дело, односно да ли је запређена санкција у прекршајном поступку по својој природи казненоправна; 2. да ли су дела због којих се окривљени казнено гони иста

(idem) и 3. да ли је постојала двострукост поступка (bis). Дакле, тек по испуњењу сва три критеријума може се говорити о пресуђеној ствари.

Чланом 332. став 1. тачка 77) Закона о безбедности саобраћаја на путевима, прописано је да ће се новчаном казном у износу од 10.000 до 20.000 динара казнити за прекршај лице које поступи супротно, између осталог и одредби члана 187. став 2. и 4, и казниће се лице у стању средње алкохолисаности.

Чланом 332. став 2. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, прописано је да уколико је лице извршењем прекршаја из става 1. овог члана изазвало непосредну опасност за другог учесника у саобраћају, или проузроковало саобраћајну незгоду, односно прибавило себи или другом противправну имовинску или другу корист, казниће се новчаном казном у износу од 20.000 до 40.000 динара или казном затвора до 45 дана.

Чланом 330. став 1. тачка 1) Закона о безбедности саобраћаја на путевима, прописано је да ће се казном затвора од најмање 15 дана или новчаном казном од 100.000 динара до 120.000 динара казнити за прекршај возач или лице које управља моторним возилом, а нема издату возачку дозволу ни за једну категорију моторних возила, односно нема издату возачку дозволу након одузимања исте због несавесног и непрописног начина управљања возилом,

Чланом 203. став 1. Кривичног законика је прописано да кривично дело крађа врши онај ко туђу покретну ствар одузме другом у намери да њеним присвајањем себи или другом прибави противправну имовинску корист.

Из списка предмета произилази да је окривљени АА пресудом Прекршајног суда у Суботици ПР 4684/24 од 07.08.2024. године, оглашен одговорним због извршења прекршаја из члана 322. став 2., члана 330. став 1. тачка 1) и члана 332. став 1. тачка 77) Закона о безбедности саобраћаја на на путевима и осуђена на јединствену новчану казну у износу од 130.000,00 динара. Окривљени је правноснажном пресудом оглашен одговорним што је дана 07.08.2024.године око 15,14 часова, у Суботици, управљао путничким возилом регистарске ознаке ... није прилагодио брзину кретања возила густини саобраћаја, особинама и стању пута, атмосферским приликама, тако да возило може благовремено да заустави пред сваком препреком коју у датим околностима може да види или има разлога да предвиди, односно да возилом управља на начин којим не угрожава безбедност саобраћаја, где левом бочном страном возила удара у десну бочну страну теретног возила...,које се налазило заустављено у десној коловозној траци улице ... на упаљени знак црвеног светла на семафору, након чега путничко возило регистарске ознаке ... наставља даље кретање и предњим делом возила остварује контакт са заштитном оградом..., што је истом приликом, у исто време и на истом месту управљао путничким возилом регистарске ознаке ... без издате возачке дозволе за било коју категорију..., што је истом приликом, у исто време и на истом месту, управљао путничким возилом регистарске ознаке ..., под дејством алкохола, у стању средње алкохолисаности, са 0,65 мг/мл алкохола у организму.

Надаље, пресудом Основног суда у Суботици К.539/24 од 09.10.2024. године окривљени АА оглашен је кривим што је дана 07.08.2024. године, око 14,00 часова у Суботици, на углу ... и ..., способан да схвати значај свога дела и да управља својим поступцима, свестан свог дела и хтео његово извршење, одузео туђу покретну ствар у намери да њеним присвајањем прибави себи притивправну имовинску корист на тај начин што је одузео моторно возило „Застава“ модел „Корал“, зелене боје рег.ознаке ..., укупне вредности 120.000,00 динара, тако што је на неутврђен начин отворио врата возила, затим покренуо мотор возила контакт кључем који се претходно налазио у

контакт брави и удаљеио се у непознатом правцу, при чему је био свестан да је његово дело забрањено.

По оцени Врховног суда, у ситуацији када је у вези истог животног догађаја прекршајни суд донео правноснажну пресуду, код оцене да ли је у питању ствар која је већ правноснажно пресуђена, те да ли сходно томе има места доношењу пресуде којом се оптужба одбија, нужно је ценити да ли чињенични опис прекршаја из пресуде прекршајног суда, обухвата све елементе који су обухваћени и чињеничним описом у диспозитиву правноснажне пресуде.

Неспорна је чињеница да је у конкретном случају у оба поступка реч о истом окривљеном и о животном догађају који се одиграо у истом просторном и временском оквиру.

Међутим, из чињеничног описа прекршаја за који је окривљени оглашен кривим, произилази да не постоји идентитет изреке пресуде у погледу предмета извршења прекршаја и предмета извршења кривичног дела, па је Врховни суд нашао да у конкретном случају, не постоји идентитет казних дела (*idem*) односно да је чињенични опис прекршаја, из члана 322. став 2., члана 330. став 1. тачка 1) и члана 332. став 1. тачка 77) Закона о безбедности саобраћаја на путевима, за који је окривљени оглашен кривим у битном различит од чињеничног описа кривичног дела крађа из члана 203. став 1. Кривичног законика, јер опис прекршаја уопште не садржи чињенице и радње окривљеног које су описане у изреци правноснажне побијане пресуде којом је окривљени оглашен кривим у предметном кривичном поступку. Наиме, смисао санкционисања за кривично дело крађа из члана 203. став 1. Кривичног законика је да се казни онај ко туђу покретну ствар одузме другом у намери да њеним присвајањем себи или другом прибави противправну имовинску корист, а окривљени је у конкретном случају одузео моторно возило „Застава“ модел „Корал“, зелене боје рег.ознаке ..., укупне вредности 120.000,00 динара, док је прекршајем из члана 322. став 2., члана 330. став 1. тачка 1) и члана 332. став 1. тачка 77) Закона о безбедности саобраћаја на путевима санкционисано физичко лице које проузроковало саобраћајну незгоду јер није прилагодио брзину кретања возила густини саобраћаја, особинама и стању пута, атмосферским приликима, тако да возило може благовремено да заустави пред сваком препреком коју у датим околностима може да види или има разлога да предвиди, односно да возилом управља на начин којим не угрожава безбедност саобраћаја, који је управљао путничким возилом без издате возачке дозволе за било коју категорију моторних возила и у стању средње алкохолисаности.

Самим тим, по оцени Врховног суда, у конкретном случају се не може говорити о повреди процесног начела *ne bis in idem*, па се наводи браниоца којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, оцењују као неосновани.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је одбачен.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног истиче да је повређен члан 34. став 4. Устава Републике Србије и 4. Протокола уз Европску конвенцију о заштити људских права и основних слобода, а чиме се у суштини указује на повреду закона из члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП.

Када се захтев за заштиту законитости подноси из разлога прописаних одредбом члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, то се, према одредби члана 484. ЗКП, уз захтев мора доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђена повреда људског права и слободе окривљеног или другог учесника у поступку, а које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских

права и основних слобода и додатним протоколима. Имајући у виду да у конкретном случају подносилац захтева за заштиту законитости уз захтев није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, то је Врховни суд нашао да у погледу ове повреде захтев за заштиту законитости браниоца АА нема прописан садржај.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Ахмета Хоџића, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, захтев у односу на повреду закона наведену у изреци одбио као неоснован, док је у осталом делу, на основу члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП и члана 484. ЗКП, захтев одбацио и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Весна Зарић,с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић